
Účet za lásku

Tuhle pěšinu Cecily Swannová dobře znala. Chodila po ní po celý svůj život. Zvedla hlavu a zahleděla se na velkolepé panské sídlo na kopci. Cavendon Hall. Jedna z největších rodinných rezidencí v Anglii a nejkrásnější v Yorkshiru.

Dnes ráno se stala cílem její cesty jako v dětství už tolikrát. Její rodiče a bratr žijí ve vesnici Little Skell na kraji rozlehlého parku, stejně jako tu kdysi žili jejich předkové – už více než sto sedmdesát let.

Bylo nádherné červencové páteční ráno a nezdálo se, že by dnes mělo pršet. Slunce svítilo a dům se koupal v křišťálovém severním světle, jež propůjčovalo fasádě zvláštní lesk, který se během dne měnil.

Cecily se rozhlížela kolem sebe. Napůl očekávala, že ji odněkud pozoruje Genevra. Avšak po cikánské dívce nebylo nikde ani stopy. Z kopce bylo vidět na cikánský tábor. Genevřina rodina stále žije na pozemcích VI. hraběte. Už sem tak nějak patří, a zdálo se, že tu zůstanou věčně.

Tolik se toho změnilo. Cavendon Hall sice vypadá pořád stejně, ale ani on dávno není takový jako dřív. Velká válka všechno změnila. A každého. Jak říká její otec Walter, staré zlaté časy jsou pryč a nic už nebude jako dřív. Jeho slova jako by se denně potvrzovala.

Otec a bratr se z války našťěstí v pořádku vrátili, ale Guy Ingham, dědic hrabství Mowbray, ne. Padl za svou vlast na frontě ve Francii, kde byl pohřben spolu s mnoha svými kamarády ve zbrani.

Všichni ho oplakávali. Nejenom rodina, ale i obyvatelé tří vesnic, rozestých kolem Cavendonu. Ne proto, že se měl stát jejich novým pánem, nýbrž z toho důvodu, že patřil k nejlaskavějším mladým mužům, které znali. Teď to bude Miles, kdo jednou zdědí panství a vše, co k němu náleží.

Miles Ingham.

Stačilo si na něho vzpomenout a sevřelo se jí srdce. Po celé dětství byli nerozlučná dvojka. Miles byl její nejlepší kamarád a později láska. Milovala ho celou svou bytostí a dosud ho miluje. Mockerát jí vyznal lásku a sliboval, že se jednou vezmou. Ale to se nestalo.

Přinutili ho oženit se s jinou. Miles si vzal Clarissu Meldrewovou, dceru lorda Meldrewa, aby mu povila urozeného dědice. Takhle to mezi šlechtou chodí – o budoucnosti a osudech rozhoduje starost o vhodného následníka.

Vtom Cecily něco napadlo a zůstala stát. Po chvíli odbočila doleva a zamířila do růžové zahrady. Potřebovala několik minut na rozmyšlenou a konečkonců na schůzku přišla moc brzy.

O několik vteřin později otevřela těžké dubové dveře a šela po schodech. Stará část zahrady, obehnaná zdí, byla plná vůně kvetoucích růží. Zhluboka se jí nadechla a usedla na lavičku z krouceného železa. Tohle místo bylo odjakživa královstvím ticha a krásy.

Přinutila se uklidnit a zavřela oči. Najednou nechápala, proč vůbec souhlasila, že pomůže Milesovi zorganizovat rodinné setkání, které hrabě naplánoval. Je to nejspíš největší pitomost, kterou v životě udělala.

Kéž bys byla úplně blbá, říkala si. Teta Charlotte si zjevně myslí, že jsi schopná tuhle obtížnou situaci zvládnout. Jinak by tě do ní nenavezla.

V duchu se vrátila k rozhovoru, který spolu vedly před týdnem. Dobře si tetina slova pamatovala. „Lady Daphne je jediná, kdo by si dokázal s touhle akcí poradit. Ale má toho tolik... Stará se o celý Cavendon a k tomu má na krku pět dětí. Osobně bych ocenila, kdybys Milesovi pomohla, Ceci.“

Tenhle nápad se jí vůbec nelíbil a snažila se z něj vykrotit. Zamumlala něco o tom, že by bylo lepší, kdyby se toho úkolu ujala některá z Milesových sester. Avšak teta přešla její námitky mávnutím ruky. „Mohou se objevil potíže, Ceci, a my potřebujeme někoho silného, jako jsi ty. Někoho, kdo umí být tvrdý, když je třeba.“

Ano, ona tvrdá být umí, dobře to ví. Ale většinou musí být tvrdá především sama na sebe. A na Milese Inghama.

Šest let s ním nemluvila. Tedy ne pořádně. Vyměnili si jenom pár slov, když na sebe někde narazili, anebo si jen mávli na pozdrav. Před šesti lety se zařekla, že nepřipustí, aby se k ní ještě někdy přiblížil, a když se s tím svěřila své tetě, Charlotte s ní souhlasila.

„Budu žít sama a zcela se oddám kariéře módní návrhářky,“ prohlásila tehdy Cecily a Charlotte se zatvářila spokojeně. A teď ji zčistajasna žádá,

aby Milesovi pomohla. Cecily to nechápala, ale v podstatě neměla na vybranou.

Povzdechla si a napřímila se. Charlotte Swannové hodně dluží. Byla to právě její teta, kdo v začátcích finančně podpořil její obchod s módou a pronajal jí první krámk v Burlington Arcade. Jinak by svou kariéru rozjet nemohla. Staly se z nich obchodní partnerky a stále jimi jsou. Pracovalo se jim spolu nadmíru dobře.

Charlotte věří, že danou situaci ustojím na výbornou, usoudila Cecily. Ví, že nepodlehnu Milesovu kouzlu a nezapletu se s ním na osobní úrovni. Chápe, že bolest, kterou mi způsobil, je hluboká. Dále si je vědoma, že se naplno věnuji světu módy, který se stal mým životem.

Cecily se zvedla a vyšla z růžové zahrady. Kráčela do kopce k domu. Už se cítila líp. Milese Inghama zvládne. Nebojí se ho. Nebojí se nikoho, jestli na tom záleží.

V uplynulých šesti letech se naučila být naprosto nezávislá, stát na svých nohách a dělat vlastní rozhodnutí. Dále sklídila velký úspěch. Ženy její šaty zbožňovaly a kupovaly je ve velkém. A nejen v Londýně, ale i v Americe. Podnikla již dvě cesty do New Yorku a její jméno znali na obou stranách Atlantiku.

Miles čelí jistým potížím. Stejně jako Cavendon.

Viděla svou budoucnost v zářivých barvách. Ano, je plná výzev, ale s trochou štěstí sklídí další úspěch. Miles Ingham patří minulosti a ona zásadně hledí dopředu.

Tenhle víkend mu pomůže a pak se vrátí do Londýna. Bude pokračovat ve své práci a Miles si dál musí poradit sám. V jejím životě pro něho není místo. Nikdy nezapomene na den před šesti lety, kdy jí řekl, že se bude ženit. Zlomil jí srdce a to mu nikdy neodpustí.

Miles Ingham se sklonil a posbíral kousky korku. Položil je na krbovou římsu vedle hodin v podobě kočáru. Pouze slečna Charlotte je umí správně vklínit pod dva obrazy koní od George Stubbse tak, aby zase nevypadly. Dělá to roky a nikdo tuhle techniku neovládá tak mistrně jako ona.

Otočil se, přešel k otcovu stolu a usedl na židli. Zahleděl se na seznam, který si sepsal. Všechny body se týkaly nadcházejících dní a chtěl je probrat s Cecily. Cecily Swannovou.

Toužil ji vidět. Promluvit s ní. Jenom být poblíž. Současně se toho hrozil. Roky k němu byla jen slušná, když na sebe v Cavendonu náhodou někde narazili.

Chovala se tak odtažitě a chladně, že nebyl s to překonat ledové zdi, které kolem sebe postavila. Úplně ho vytěsnila a on věděl proč. Nesmírně jí ublížil a tahle rána se nikdy nezhojila. Stále byla otevřená.

Což nyní představovalo problém, protože k sobě museli být zdvořilí, aby neobvyklé rodinné setkání s jejich přispěním proběhlo hladce. Uvědomoval si, že musí zvolit takovou formu komunikace, na kterou bude ochotná přistoupit.

Povzdechl si a vyskočil ze židle. Náhle ho přepadla nervozita. Přecházel po knihovně a snažil se zkrotit rozbourané emoce. Cecily tu bude každou chvíli a on nemá ponětí, co jí řekne. Nic si předem nepřipravil, žádný úvod. Také netušil, jak zvládnou dny, které je dál čekají.

Minulý týden dokonce v jisté chvíli zalitoval, že se otec rozhodl pozvat příbuzné na víkendovou návštěvu.

Na druhou stranu k žádnému setkání v Cavendonu dávno nedošlo. Nebylo co slavit. Rodina zabředla do finančních potíží, ve válce padlo mnoho zdejších mužů a jeho matka způsobila nebyvalý skandál, který se všichni pokoušeli ignorovat. A pak je tu DeLacyina deprese z rozvodu, nemluvě o Hugových obrovských ztrátách na Newyorské burze.

Ani jeho život za nic nestojí. Vlastně jakýpak život? Stále víc v něm sílil odpor k manželce Clarisse, která byla neuvěřitelně natvrdlá a rozhozovačná. Měla jen o šatech, kosmetice a špercích. Což ho nudilo. Taky si libovala v pomluvách. Věčně probírala svoje kamarádky a nenechala na nich nit suchou. Její uštěpačné komentáře na adresu jiných žen vyloženě nesnášel.

Dále nemohl ani cítit jejího otce, lorda Meldrewa. Příliš své jediné dítě rozmaloval a udělal pro Clarissu, co jí na očích viděl. To samo o sobě mezi nimi způsobilo rozkol. Miles zhýčkanými ženami pohrdal a ta jeho byla obzvláště nesnesitelná.

Dávno se smířil s tím, že spojil svůj život s tupou ženskou, která, a to ho štválo nejvíc, nebyla schopná počít dítě.

Takže byl stále bez toužebně očekávaného dědice. Nejenom že Clarissa byla neplodná, ale k jeho velkému rozčarování si brzy vypěstovala averzi vůči Cavendonu a odmítala přijet do Yorkshiru.

„Holt nejsem venkovanka,“ poučila ho krátce po svatbě. Co je tohle za manželství? Přistoupil k oknu a zahleděl se přes terasu do parku.

Vzápětí mimoděk ztuhl. Po schodech kráčela Cecily. Rázem měl hlavu dočista prázdnou. Hrudník se mu sevřel a najednou se mu špatně dýchalo. Polkl a musel se ovládnout. Vydal se otevřít dveře na terasu.

Cecily se k němu blížila. Ohromil ho její půvab. Bohaté vlasy s rusými odlesky, slonovinová pleť a levandulové oči, které zřetelně svědčily o tom, že pochází z rodu Swannových. Tyhle oči mají všichni.

Měla na sobě bílé šaty s námořnický modrým lemováním a opaskem, a široká sukně elegantně poletovala kolem jejích dlouhých štíhlých nohou.

Konečně se mu podařilo najít ztracený hlas. „Ahoj, Cecily.“ Srdce mu divoce tlouklo v hrudi a upřímně ho překvapilo, že se mu nechvěje hlas. K jeho nezměrné úlevě zněl normálně. „Díky, žes přišla.“

Přikývla a stiskla podanou ruku. Okamžitě ji však pustila a ustoupila o krok. Chladně se na něho podívala a poznamenala: „Doufám, že tohle počasí ještě několik dní vydrží.“ Mluvila tiše a klidně.

„Já taky,“ přikývl a náhle nevěděl, jak dál. Vzal ji za loket a odvedl do knihovny, kde za nimi zavřel dveře.

Cecily okamžitě zamířila ke krbu, jak obvykle činil každý, kdo zavítal do téhle místnosti. Bylo zde chladno i v tom nejteplejším létě.

„Chci se omluvit,“ oznámil Miles a rychle ji následoval k hřejivým plamenům.

„Za co?“ zeptala se mírně podrážděně.

„Za svoji laxnost... Nikdy jsem ti nepoblahopřál k úspěchu, jehož jsi za posledních šest let dosáhla. Stala ze z tebe uznávaná módní návrhářka a já bych byl moc rád, kdybys věděla, jak strašně moc ti to přeju. Jsem z toho nadšený a zároveň jsem na tebe hrdý.“ Odkášlal si a dodal: „Pokoušel jsem se ti napsat, ale pokaždé jsem ten dopis zahodil. Nenacházel jsem správná slova. Taky jsem se bál, abych tě spíš nenaštval.“

„Ano, to se mohlo stát. Za určitých okolností.“

Cecily usedla na židli u krbu. Pečlivě si urovnala sukni. Nemohla si nevšimnout, že Miles vypadá ztrápeně. Zhubl a vznáší se kolem něho aura smutku, který se usadil především v jeho očích. Bylo jí ho líto. Věděla, že to nemá lehké.

Přešel k pohovce a uvelebil se na ní. Tiše prohlásil: „Mám seznam věcí, které bych s tebou rád probral. Týkají se nadcházejícího víkendu. Ale napřed si potřebuju promluvit o něčem jiném.“

Cecily přikývla. „Ven s tím.“

„Chtěl bych si vyjasnit náš vztah. V posledních letech jsme k sobě byli slušní, ale nic víc. Chápu proč. Ale pro příštích pár dní by se nehodilo, kdybychom se k sobě chovali nepřátelsky, zejména před rodinou. Souhlasíš?“

„Ano. Taky mě napadlo, že by moje averze vůči tobě mohla představovat problém, proto se musím mírnit.“

„Já taky, Cecily.“ Váhavě se pousmál a dodal: „Včera mě napadlo, že bychom spolu možná dokázali vycházet stejně jako dřív. Výborně jsme se tehdy bavili a byli jsme šťastní.“

Když mlčela, otázal se: „Nebo se pletu?“

„Máš pravdu, ale doufám, že neočekáváš, že s tebou půjdu do podkroví do našeho ‚hnízdečka lásky‘, jak jsi tomu říkal.“

Tvářila se tak vážně, že se Miles neubráníl smíchu, čímž zaskočil i sebe sama. Nezasmál se celé měsíce. „Samozřejmě že ne.“ Po chvíli se mu vrátila někdejší serióznost. „Mluvím o našem vystupování,“ vysvětloval.

Cecily se podařilo zachovat vážnou tvář, přestože nastal okamžik, kdy se málem neudržela a přidala se k jeho veselí. Kdepak. Nic mu neulehčí. Nikdy.

Po chvíli odpověděla: „Myslím, že když smažeme posledních pár let a vzpomeneme si na naše dětské přátelství, tak to půjde. Osobně se ze všech sil vynasnažím, abychom lordu Mowbrayovi přichystali dokonalou oslavu.“

„Děkuji ti, Ceci. Věděl jsem, že máš smysl pro dobrý obchod.“

„Spíš jsem přistoupila na kompromis, Milesi,“ odpověděla škrobeně.

Ignoroval její chlad, nepatrně si poposedl a pokračoval: „Ještě něco bych ti chtěl vysvětlit. Něco, o čem bys měla vědět.“

Tón jeho hlasu se změnil. Najednou zněl velmi naléhavě. Ostražitě se na něho podívala. Zнала ho natolik, aby věděla, že se jí chystá sdělit něco hodně důležitého.

„Prosím.“ Tvářila se vyrovnaně a zároveň odměřeně.

„Příští týden jedu do Londýna. Nebyl jsem tam věky. Požádám Clarissu o rozvod.“

Tohle Cecily nečekala a byla v šoku. Dřív než se stačila ovládnout, vyhrkla: „Ale co na to řekne hrabě?“

„Otec ví, že naše manželství nefunguje. Vůbec se k sobě nehodíme. Clarissa nesnese žít na venkově a kromě toho nikdy neotěhotněla. Neprodila

mi dědice, což trápí jak mého otce, tak mě. Dítě spolu mít nikdy nebudeme, protože už dlouho žijeme odděleně.“

Když mlčela, prohodil: „Stejně to dávno víš. Jsi Swannová a Swannovi vědí o Inghamových všechno.“

„Všechno ne,“ zdůraznila. „Ale je pravda, že o tvém nevydařeném manželství vím, Milesi. Prozradila mi to prateta Charlotte. Mrzí mě, že vám to nevyšlo.“

„Mě taky,“ zamumlal. „Byla to ode mě hrozná oběť.“

„Já vím,“ přikývla. Radši nemyslela na oběti, které přinesla ona. O některých věcech je lepší nemluvit.

Miles pokračoval: „Hodlám Clarisse učinit velkorysou nabídku. Slíbím jí výživné i dům v Kensingtonu, který jsme od otce dostali jako svatební dar. Ale nejsem si jist, jestli bude s rozvodem souhlasit.“

Cecily svráštla obočí. „Proč by neměla? Je mladá a pohledná. Může se znovu vdát. Jenom si představ, co do nového manželství přinese – alimenty a nádherné sídlo.“

„Když se znovu provdá, tak o výživné přijde. Ale dům jí zůstane. Přesto je zde jeden problém.“

„Jaký?“

„Titul. Chce být hraběnkou, proto se bude rozvodu zuby nehty bránit. Když loni otce sklátil infarkt, přicházely okamžiky, kdy se mi zdálo, že z toho má nefalšovanou radost a čeká, až táta zemře a uvolní mi místo. A tím pádem i jí, samozřejmě.“

„Ale to je hrozné, Milesi! Příšerné.“ Znělo to zděšeně.

„Mně to povídej! Zprotivila se mi natolik, že od té doby žijeme odděleně. Ale tenhle spor vyhraju, tím jsem si jist. Otec mluvil se svým právníkem. Zaručený způsob, jak se z téhle šlamastyky dostat, je vzít vinu na sebe a předložit důkazy o cizoložství, aby mě mohla zažalovat o rozvod. Když s tím nebude souhlasit, zažádám o rozvod já. Podle pana Paulsona, tátova právníka, mám důvod. Sice ne z důvodu cizoložství, ale kvůli opuštění společné domácnosti. Jak jistě dobře víš, sbalila si všechny věci a odjela z Cavendonu. Jiným slovy vylétla z manželského lože.“

Cecily se opřela o židli a přemýšlela o uplynulých šesti letech. Pro Milese to jsou ztracené roky. Zato pro ni byly přínosné, protože rozjela svůj obchod s módou, dařilo se jí a vydělávala slušné peníze.

„Penny za tvoje myšlenky,“ řekl tiše Miles. Pozorně ji sledoval.

„Myslím na všechna ta léta, která jsi ztratil,“ přiznala, upřímná jako vždycky.

„Já vím. Na druhou stranu jsem se hodně naučil o zemědělství, dobytku, půdě, honitbě a řízení panství. A pořád se učím.“ Naklonil se a upřeně se na ni zahleděl. „Až budu volný, až se rozvedu s Clarissou, budu u tebe mít ještě šanci?“

„Co přesně tím myslíš?“ zeptala se. V ústech jí náhle vyschlo a srdce bilo na poplach.

„Dobře víš, co. Ale vyslovím to nahlas, aby mezi námi bylo jasno. Myslíš, že máme my dva šanci, Ceci?“

Jeho otázka ji nepřekvapila. Věděla, že ji stále miluje, stejně jako ona miluje jeho. Na jejich pocitech se nikdy nic nezmění. On je pro ni ten pravý a nikdo jiný takový na světě není, což platí i pro něho. Avšak existuje mezi nimi jeden podstatný rozdíl. Miles je dědicem hrabství a jeho otec si pro syna bude přát novou urozenou nevěstu. S děvčetem z lidu, jako je ona, se nespojící. Dostatečně jí to před šesti lety vysvětlila DeLacy, když jí zčistajasna oznámila, že se bratr žení. *„Musí se oženit s aristokratkou a ne obyčejnou holkou, jako jsi ty, prohlásila tenkrát a Cecily na její slova nikdy nezapomněla.*

„Neodpověděla jsi mi,“ připomněl se Miles a jeho modré oči náhle byly plné lásky. Hluboký smutek se rozplynul.

Způsob, jakým se na ni díval pohledem plným touhy, se jí hluboce dotkl. Jeho výraz hovořil sám za sebe. Odrážel přesně to, co ona celé ty roky cítila. Zdráhavě spustila: „Když mi bylo dvanáct, požádal jsi mě o ruku a já souhlasila. Ale byli jsme děti. Když mi bylo osmnáct, požádal jsi mě znovu a já tvou nabídku přijala. Přesto ses oženil s jinou ženou. Co to na mě zkoušíš, Milesi? Do třetice všeho dobrého?“ Tázavě povytáhla obočí.

Přikývl a vážnost okamžiku zpřetrhal široký úsměv. „Ano, do třetice všeho dobrého! Tak vezmeš si mě, až se rozvedu?“ Jeho hlas zněl mnohem veseleji a zdál se mladší.

„Nevím,“ odpověděla. „Nejspíš ne. Hodně jsem se změnila a ty taky.“ Odmělně se, aby se zhluboka nadechla. „Zato naše situace zůstala stejná. Pořád jsem obyčejná holka. Nemůžu ti nic slíbit, Milesi, a ty bys neměl nic slibovat mně.“

„Pořád mě miluješ, Cecily. Stejně silně jako já miluju tebe. Nikdy jsem nepřestal a ty to víš.“ Opřel se a zatvářil se zamyšleně. Potom pronesl tičným něžným hlasem: „Patříme k sobě už od dětství.“

Cecily mlčela a z jejího obličej se nedalo nic vyčíst, zato srdce se jí svíralo. Chtěla mu říct ano, chtěla souhlasit s tím, že k sobě patří, ale neodvážila se. Nemohla se mu vydat na milost, protože to bude jeho otec, hrabě z Mowbraye, kdo bude mít poslední slovo, ne Miles.

Skoro jako by jí četl myšlenky, Miles oznámil: „Musíme to vzít jedno po druhém, Cecily. Napřed musím získat svobodu. Potom si všechno vyřídíme. Souhlasíš?“

Mohla jen přikývnout.

„Teď se vrátíme k plánu na nadcházejících pár dní. Proto jsme tady.“

Předložil jí nástin chystaného programu, ale v duchu se usmíval. Bude mít Cecily pro sebe, ať jsou její pochybnosti sebevětší. Muži z rodu Inghamů a ženy z rodu Swannových si nedokážou vzájemně odolat a oni dva nejsou výjimkou. Takhle to zkrátka má být.